

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 17Csp/89/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117209786
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2018:3117209786.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v spore žalobkyne: L. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. nad A., ul. M. hájom XXX/XX, zastúpená zástupcom: Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Zámocká 35, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pribinova 25, IČO: 35792752, zastúpený zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Kubániho 16, o zaplatenie 990,02 eur s príslušenstvom, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanému súd p r i z n á v a proti žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

rozhodnutia súdu o splnení povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 990,02 eur spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy. Túto žalobu odôvodnila žalobkyňa tým, že uzavrela so žalovaným dňa 03.07.2008 Zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni sumu vo výške 663,88 eur a dňa 28.06.2010 sumu vo výške 404,20 eur. V tejto veci sa viedlo súdne konanie na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 20C/64/2014, v ktorom žalovaný žaloval žalobkyňu na zaplatenie sumy 347,90 eur s prísl., no konajúci súd žalobu zamietol z dôvodu, že mal za preukázané, že predmetná zmluva nebola urobená vo forme, ktorú vyžaduje zákon a preto je neplatná, a teda peňažné prostriedky ktoré poskytol žalovaný žalobkyni jej boli poskytnuté bez právneho dôvodu (presnejšie na základe neplatného právneho úkonu, pozn. súdu). Vykonaným súdnym dokazovaním v konaní 20C/64/2014 bolo preukázané, že žalovaný poskytol úver vo výške 1.068,08 eur. Žalobkyňa z toho splatila žalovanému sumu vo výške 2.058,10 eur. Rozdiel predstavuje žalovanú sumu, ktorú je žalovaný povinný vrátiť žalobkyni titulom vydania bezdôvodného obohatenia. V prípade námietky premlčania vo vzťahu k objektívnej premlčacej lehote zo strany žalovaného, žalobkyňa dáva do pozornosti, že Krajský súd Prešov a Žilina vo viacerých rozhodnutiach posúdili konanie dodávateľov, ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohateniu tým, že nedávajú svoje zmluvy do súladu so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Objektívna premlčacia doba je tak 10 ročná. Ďalej žalobkyňa citovala v žalobe časti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/84/2011, 3Co/41/2012, 2Co/9/2012, 5Co/134/2012 a Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/648/2013.

2. Na základe podanej žaloby vydal súd dňa 09.05.2017 platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný odpor. V ňom v prvom rade vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti konajúceho súdu a žiadal, aby Okresný súd Trenčín postúpil vec vecne a miestne príslušnému súdu, ktorým je všeobecný súd žalovaného. Túto námietku odôvodnil tým, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je osobitným nárokom, ktorý by bol upravený spotrebiteľským právnym režimom a posudzuje sa podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Aj podľa uznesenia Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 9Co/516/2015 zo

dňa 29.10.2015 „Vzťah bezdôvodného obohatenia medzi účastníkmi je osobitným, nie spotrebiteľským vzťahom.“ Pre konanie o žalobe nie je preto daný dôvod na určenie miestnej príslušnosti podľa § 19 písm. d) CSP. K meritu veci uviedol, že podaná žaloba nemá oporu v právnom stave. Žalobkyňa sa v obsahu žaloby domáha vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8400010012 zo dňa 03.07.2008 je neplatná a žalobkyňa splatila vyššiu sumu, ako mala. V prípade rozsudku Okresného súdu Trenčín, č. k. 20C/64/2014, na ktorý sa žalobkyňa odvoláva, je nutné poukázať na to, že v predmetnom rozhodnutí okresný súd konštatuje neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere, na žiadnom mieste rozhodnutia však žalovanému nebola uložená povinnosť plnenia zo zmluvy, a preto uplatnený nárok nepovažuje za dôvodný. Žalovaný ďalej argumentoval vo vzťahu k náležitostiam predmetnej úverovej zmluvy uzatvorenej medzi sporovými stranami (ohľadne úrokovej sadzby, RPMN, maximálnej výšky odplaty). Takisto vzniesol námietku premlčania, ktorú odôvodnil poukazom na § 107 Občianskeho zákonníka a tým, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepristúpila k preukázaniu momentu, v ktorom sa dozvedela o bezdôvodnom obohatení. Subjektívna premlčacia doba je viazaná na to, že „poškodený“ subjekt má k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje svoje údajné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zmyslom prijatej právnej úpravy v § 107 Občianskeho zákonníka nie je to, aby sa lehoty týkajúce premlčania počítali svojvoľne. Premlčacia doba teda nie je viazaná na všeobecne uvádzané skutočnosti, ale posudzuje sa z hľadiska plynutia od momentu zistenia takejto skutočnosti. Tvrdenia žalobkyne nie sú schopné objektívnym spôsobom podporiť uplatnený nárok, nakoľko takto všeobecne uvádzaná skutočnosť by mohla určiť začiatok aj koniec premlčacej doby v podstate kedykoľvek. Poprel tvrdenie žalobkyne o úmysle žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na jej úkor. Žalobkyňa zakladá svoje vyjadrenia na domnienkach, ktoré nemajú oporu v žiadnej objektívnej skutočnosti, ktorých relevanciu a pravdivosť vo vzťahu k predmetnému zmluvnému vzťahu nijakým spôsobom nepreukazuje. Napáda rozpor tvrdení žalobkyne o úmyselnom bezdôvodnom obohatení nielen so zákonom (§ 107 ods. 1, ods.2 Občianskeho zákonníka), ale napríklad aj s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline, č.k. 9Co/516/2015. V zmysle tohto rozhodnutia nie je možné uzavrieť, že každá zmluva neplatne uzatvorená, bola takto uzatvorená úmyselne neplatne. Pokiaľ sa poukazuje len na znalosť zákonov, aj spotrebiteľ pozná zákony (fikcia) a mohol vedieť, že neplatí splátky v správnej výške.

3. K odporu žalovaného sa vyjadril právny zástupca žalobkyne v podaní zo dňa 19.07.2017. V ňom uviedol najmä to, že konanie žalovaného, ako podnikateľa poskytujúceho úvery a pôžičky, nebolo konaním s odbornou starostlivosťou, pretože v Zmluve o úvere vedome dojednal vysoké úroky za poskytnutie úveru vo výške cca 70 %, a spôsobil dodatočnou zmenou podmienok Zmluvy, že Zmluva nebola uzavretá, pričom toto konanie predstavuje jednoznačne rozpor s dobrými mravmi a za účelom získať vysokú odmenu za poskytnutie finančných prostriedkov. Žalovaný mal svoje Zmluvy o úveroch a proces ich uzatvárania zosúladiť s právnym poriadkom. Súdy vo viacerých prípadoch judikovali rozpor Zmluvnej dokumentácie žalovaného s právnym poriadkom Slovenskej republiky a preto je zrejmé, že žalovaný prijímal plnenia nad rámec prípustný zákonom úmyselne s vedomím, že ide plnenia v rozpore so zákonom, či dobrými mravmi vo viacerých prípadoch. Je potrebné poukázať aj na to, že žalovaný uplatňuje dlhodobu neprijateľnú podmienku v spotrebiteľských zmluvách, úroky ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi a sú neprimerané vysoké, ako aj poplatky a úroky, na ktoré nemá nárok pre neplatné uzavretie zmlúv, na celom území SR. Je zrejmé, že tak robí vedome s úmyslom sa obohatiť na úkor spotrebiteľov. Žalobkyňa v pôvodnom konaní sp. zn. 20C/64/2014 využil právo dať sa zastúpiť advokátom, ktorý určite žalovanému ako svojmu klientovi musel vysvetliť, že si žalovaný chce uplatniť premlčanú pohľadávku resp. pohľadávku v rozpore s dobrými mravmi. Z toho možno usúdiť, že je vylúčené, aby žalovaný o tejto skutočnosti nevedel. Napriek tomu sa pravdepodobne spoliehal na to, že množstvo spotrebiteľov nebude mať právne zastúpenie a z tohto dôvodu nevnesú námietku premlčania alebo neuplatnia tie právne argumenty, ktoré uplatňuje žalobkyňa. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou je, resp. bolo, poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaný však dlhodobu ignoruje zákonné povinnosti napr. správne uvádzať RPMN, dlhodobé dojednávania neprimerane vysokých úrokov a poplatkov za poskytnutie úveru, či nesprávny postup pri uzatváraní zmlúv (oferta - akceptácia) sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia. Aj obchodná stratégia žalovaného namierená voči spotrebiteľom vybočuje zo štandardu a je agresívna, kedy žalovaný napr. spotrebiteľov označuje v mieste bydliska za neplatičov, vytvára neprimeraný nátlak za účelom uspokojenia údajných nárokov. Nie je nič neobvyklé, že žalovaný napriek tomu, že v jeho veci súd žalobu zamietne, začne vykonávať zrážky zo mzdy na základe neplatnej Dohody o zrážkach zo mzdy, alebo opätovne vyzýva spotrebiteľov na zaplatenie sumy, o ktorej bolo rozhodnuté, že na ňu nemá nárok, či opätovne uplatní nárok na rozhodcovskom súde.

Žalovaný ďalej po prehratom spore poveruje mandátnou činnosťou spoločnosť Anaco, ktorá vymáha nároky žalovaného aj napriek tomu, že súd žalobu zamietol. Takáto obchodná činnosť jednoznačne preukazuje fakt, že žalovaný na celom území Slovenskej republiky uplatňuje nekalé praktiky na spotrebiteľoch za účelom získania čo najviac finančných prostriedkov. Preto ide podľa názoru žalobkyne na strane žalovaného o úmyselné konanie. Žalovaný uzavrel nespočetne veľa formulárových zmlúv, ktoré uzatváral so spotrebiteľmi. Tieto formulárové zmluvy (tak ako aj v tomto prípade) obsahovali viaceré ustanovenia odporujúce dobrým mravom a takisto absentovali aj údaje o RPMN v zmluvách, čo zákon o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Aj z uvedených dôvodov možno konanie žalovaného považovať za úmyselné a na daný právny spor je potrebné aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu. Pre žalovaného je prijateľnejšie ignorovať právnu úpravu slúžiacu na ochranu spotrebiteľa, neuvádzať vo svojich zmluvách zákonom obligatórne vyžadované údaje, požadovať od spotrebiteľov nezákonne vysokú odplatu, za účelom aby sa obohatil na úkor spotrebiteľov, od ktorých objektívne nie je možné požadovať, aby boli schopní posúdenia uzatváraných zmlúv už v čase ich podpisu. Žalovaný tak jednoznačne zneužíva svoje silnejšie postavenie vo vzťahu k spotrebiteľovi pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv a prijíma od nich plnenia, na ktoré nemá právny nárok. Konanie žalovaného je vopred premyslené a z hľadiska pomeru rizika voči dosiahnutému zisku ekonomicky výhodné. V rámci poctivého obchodného styku bol žalovaný povinný postupovať s náležitou starostlivosťou a to tak, aby uzatváral zmluvy v súlade so zákonmi SR a najmä s náležitosťami, ktoré sú v súlade s dobrými mravmi. Konanie žalovaného považuje žalobkyňa za vedomú činnosť, kde konal v rozpore so zákonom, dokonca žalovaný uplatnil na súde nárok, ktorý bol zjavne v rozpore s dobrými mravmi, a to v priamom úmysle obohatiť sa. Použitie napr. neprijateľnej podmienky v Zmluve o úvere, či určenie neprimerane vysokej ceny úveru, nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech opísanými praktikami. Žalobkyňa, spotrebiteľ konajúci v dobrej viere, plnila svoje povinnosti pod dojmom, že Zmluva je platne uzatvorená a že všetky nároky žalovaného boli legálne a legitímne. Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že vznesenie námietky premlčania žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi. Poukazuje na spravodlivé vyriešenie prípadu, pričom tento ústavný princíp musí mať prednosť aj pred princípom právnej istoty tak, ako to vyslovila aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) napr. vo veci *Stagno v. Belgicko a Zehenter v. Rakúsko*. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy je Slovenská republika právnym štátom založeným na úcte k právam a slobodám občana, čo by malo mať významné implikácie v oblasti interpretácie a aplikácie práva tak, aby konajúci a rozhodujúci sudca v materiálnom právnom štáte nachádzal riešenia, ktoré by zaisťovali maximálnu spravodlivosť podľa všeobecného prirodzenoprávneho princípu. Aj ústavný súd mnohokrát poukázal na to, že netoleruje všeobecným súdom formalistický postup, ktorý používa sofistikované odôvodňovanie na presadenie zrejmej nespravodlivosti. Žalobkyňa zdôrazňuje, že všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale sa od neho môže odchýliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávných princípov, a že povinnosť nájsť právo neznamená len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale tiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom aj tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem a ústavných zásad. Prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru potom znamená porušenie základných práv. Kogentné ustanovenie § 3 odsek 1 Občianskeho zákonníka je v rovine podústavného práva odrazom požiadavky spravodlivého riešenia každej individuálnej veci. Uplatnenie námietky premlčania žalovaným je podľa názoru žalobkyne výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne plynutie premlčacej doby nezavinil (práve naopak zavinil to žalovaný, kedy žaloval v pôvodnom konaní žalobkyňu ako spotrebiteľa) a voči ktorému by za takej situácie zánik nároku v dôsledku plynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje práva včas neuplatnil. Je teda zrejmé, že prihliadnutie na vznesenú námietku premlčania žalovaným je tvrdým postihom vo sfére žalobkyne, kedy žaloba by bola zamietnutá aj napriek tomu, že žalobkyňa nemohla a nevedela skôr uplatniť svoje nároky a žalovaný vedome minimálne s nepriamym úmyslom sa obohacoval na jej úkor. Súd by nemal príliš formalisticky posudzovať problematiku plynutia objektívnej a subjektívnej premlčacej doby, pretože to by mohlo viesť k absurdným záverom napr. skôr ako začne plynúť subjektívna premlčacia doba môže uplynúť objektívna a tak by sa nemohol takýto subjekt dožadovať svojho práva pretože, ak by zistil až po 3 rokoch, že na jeho úkor sa niekto obohatil nemôže úspešne (ak protistrana podá námietku premlčania) uplatniť svoje právo. Aj v tomto prípade sa žalobkyňa dozvedel o tom, že na jeho úkor sa niekto obohatil až keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 20C/64/2014. Skôr sa to nemal ako dozvedieť, pretože bol práve žalobkyňa žalovaný spoločnosťou PROFI CREDIT Slovakia. Podstatou materiálneho štátu je vnášať do systému pozitívneho

práva a formálnej zákonnosti aj základné princípy a hodnoty, ktoré sú základom demokracie. Podstata materiálneho právneho štátu spočíva vo výklade platného práva v súlade so základnými hodnotami demokraticky usporiadanej spoločnosti a následne v dôslednom uplatňovaní platného práva bez výnimiek založených na účelových dôvodoch. Teda aj konajúci súd by mal v otázke plynutia premlčacej doby napriek ustanoveniu zákona prihliadnuť na to, že ak by postupoval čisto formálne znemožnil by uplatňovať práva subjektov, ktorí boli „poškodenými“ v prípade poskytnutia úverov a ktoré časom preplatili. Tieto subjekty boli dokonca žalované v pôvodných konaniach, museli sa brániť a nevedeli ako ich spor skončí. Preto nemohli uplatniť žiadne nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože čakali na rozhodnutie súdu. Stáva sa, že medzičasom do rozhodnutia súdu uplynie 3 ročná objektívna premlčacia doba a tým sa znemožní subjektom uplatňovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Týmto postupom je porušená povinnosť všetkých štátnych orgánov zabezpečiť reálnu možnosť uplatnenia nároku (aj na vydanie bezdôvodného obohatenia) týmito subjektmi, ktorým boli priznané. Je teda vylúčená taká aplikácia práva súdom, ktorá by odňala spravodlivosť týmto subjektom napr. tým, že uplynutím objektívnej premlčacej doby napriek tomu, že poškodený sa ani nedozvie kto sa na jeho úkor obohatil, súd žalobu zamietne bez toho aby sa vysporiadal so subjektívnou premlčacou dobou.

4. Za účelom rozhodnutia o žalobe súd nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal právneho zástupcu žalobkyne a právneho zástupcu žalovaného. Pojednávanie sa nezúčastnil žiadny z nich, pričom obaja svoju neúčast' na pojednávaní vopred písomne ospravedlnili. Právny zástupca žalobkyne okrem iného doplnil aj svoju argumentáciu. Zaujal aj stanovisko k subjektívnej premlčacej dobe, keď uviedol, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor obohatil, kvalifikovane dozvedela až po dátume 21.2.2017, teda po porade s advokátom, ktorý ju v tejto veci zastupuje. O vzniku bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa mohla najskôr dozvedieť až vyhlásením rozsudku vo veci samej dňa 27.5.2015 (resp. po písomnom vyhotovení znenia Rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 20C/64/2014 zo dňa 27.05.2015). Je zrejmé, že spotrebiteľ - žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia nemala ako kvalifikovane dozvedieť a kto sa na jej úkor mal obohatiť, pretože mala za to, že keďže bola uzavretá Zmluva o úvere, všetko je v poriadku a nerozumela viacerým ustanoveniam Zmluvy o úvere. K objektívnej premlčacej dobe sa doplňujúco vyjadril tak, že poukázal na skutočnosť, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky na základe mnohých podnetov spotrebiteľov posudzovalo spotrebiteľské zmluvy a dospelo k záveru, že viaceré zmluvné podmienky zakomponované v zmluvách spoločnosti žalovaného sú neprijateľné, že žalovaný využíva finančnú situáciu spotrebiteľov, a že je potrebné podať podnet združeniam na ochranu spotrebiteľov na zváženie podania žaloby proti žalovanému na súd. Ďalej poukázal na Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17Co/122/2017 zo dňa 12.12.2017 a citoval z časti jeho odôvodnenia.

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to č. I. 8 rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 20C/64/2014 a z pripojeného spisu tunajšieho súdu, sp. zn. 20C/64/2014 oboznámil kartu klienta na č. I. 7, č. I. 3 úverovú zmluvu a č. I. 4 zmluvné dojednania. Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil pre rozhodnutie o žalobe podstatný skutkový stav, na ktorý aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov a vec právne posúdil.

6.1 Žiadosťou č. 8400010012 požiadala žalobkyňa dňa 30.06.2008 žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru vo výške (úverovom limite) 20.000,- Sk / 663,88 Eur, pričom uviedla, že úver bude splácať v 36 mesačných splátkach po 1.208,- Sk / 40,10 Eur, vždy k 12. dňu v mesiaci. Podľa žiadosti žalobkyňa žiadala o revolving vo výške 12.177,- Sk / 404,20 Eur so zmluvnou odmenou za poskytnutie revolvingu v sume 16.815,- Sk / 558,16 Eur, predpokladanou RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 66,45 % a ročnou úrokovou sadzbou revolvingu vo výške 72,23 %. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8400010012 z 03.07.2008 vyplýva, že žalovaný žalobkyňu schválil úver vo výške 20.000,- Sk / 663,88 eur so splatnosťou v 36 mesačných splátkach po 1.208,- Sk / 40,10 eur, ročných vždy do 12. dňa v mesiaci so zročnosťou prvej splátky 12.08.2008 a zročnosťou poslednej splátky 12.07.2011. Revolving žalovaný schválil žalobkyňu vo výške 12.177,- Sk / 404,20 eur, s odmenou za revolvingový úver v sume 16.815,- Sk / 558,16 eur, pričom výška mesačnej splátky úveru po vykonanom revolvingu predstavuje sumu 1.208,- Sk / 40,10 eur.

6.2 Na základe tejto žiadosti, ktorú žalovaný považoval za platnú zmluvu o úvere, podal žalovaný na Okresnom súde Trenčín žalobu o zaplatenie sumy 347,90 eur spolu s úrokom z omeškania. Toto konanie bolo vedené pod sp.zn. 20C/64/2014, pričom bolo rozsudkom zo dňa 27.05.2015 rozhodnuté tak, že súd

žalobu žalovaného (ako žalobcu) zamietol v celom rozsahu. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 08.07.2015. Súd vec právne posúdil tak, že medzi sporovými stranami nebola uzatvorená platná úverová zmluva. Ďalej ustálil, že žalovaný vyplatil žalobkyni dňa 03.07.2008 úver vo výške 663,88 eur a dňa 28.06.2010 revolvingový úver 404,20 eur, a žalobkyňa splatila žalovanému z úveru celkovo čiastku 2.058,10 eur. Žalobkyňa naposledy zaplatila žalovanému sumu 13 eur dňa 28.12.2012.

7.1 Podľa § 137 Civilného sporového poriadku žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

7.2 Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

7.3 Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

7.4 Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

7.5 Podľa § 100 ods.1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

7.6 Podľa § 107 ods.1, ods.2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

8.1 Žalobkyňa sa v tomto konaní domáha práva na vydanie bezdôvodného obohatenia proti žalovanému, ktorý sa bezdôvodne obohatil tým, že prijal od nej plnenie vo výške prevyšujúcej jej plnenie z neplatnej úverovej zmluvy. Obrana žalovaného spočívala predovšetkým vo vznesenej námietke premlčania tohto práva.

8.2 Úvodom tejto časti odôvodnenia súd vo všeobecnosti k inštitútu premlčania poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v jeho rozsudku sp. zn. 3Cdo 41/2012, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje: „Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Premlčaním sa rozumie márne uplynutie doby stanovenej v zákone pre vykonanie práva; znamená výrazné oslabenie subjektívneho práva oprávneného účastníka, lebo premlčaním síce jeho nárok nezaniká, nemôže ho však súd priznať, ak povinný pred súdom vznesie námietku premlčania. Nárok oprávneného účastníka trvá aj naďalej, stáva sa však prostredníctvom súdu nevymáhateľným. Počiatok premlčacej doby je v občianskoprávných vzťahoch všeobecne (objektívne) určený v § 101 OZ, podľa ktorého premlčacia doba začína bežať odo dňa, kedy právo mohlo byť vykonané po prvý raz. Takto vymedzený počiatok je vymedzený objektívne, nezávisle na poškodenom. Plynutie premlčacej doby začne odo dňa, kedy by si mohol všeobecne právo uplatniť každý, teda, kedy by mohol podať žalobu (actio nata), pričom nie je rozhodujúce, či daný subjekt bol v situácii, ktorá mu uplatnenie práva znemožňovala (nevedel o práve, výkon práva mu znemožňovala choroba a pod.). Ide o objektívne určený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý sa odvíja od právnych skutočností, prípadne udalostí, ktorých vznik či existencia sú nezávislé od úrovne vedomia (znalostí) oprávneného účastníka zodpovednostného vzťahu. Zásada hospodárnosti konania musí pritom viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom k tomu, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie, napr. výšky

bezdôvodného obohatenia, škody a podobne (pozri napr. R 29/1983). Premlčanie ako zákonom stanovený inštitút slúži na naplnenie zásady právnej istoty, pretože svojou podstatou tiež bráni otváraniu sporných otázok po uplynutí neprimeranej doby a núti nositeľov práv, aby si svoje nároky uplatňovali v dobách stanovených zákonom.“

8.3 Konajúci súd ďalej všeobecne uvádza, že inštitút premlčania pohľadávky je stabilnou súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa zo zákona premlčuje. Je zrejmé, že môže mať pre veriteľa nepriaznivé následky, avšak na tomto mieste je potrebné akcentovať všeobecnú zásadu platnú aj pre súkromné právo platné v Slovenskej republike *vigilantibus iura scripta sunt* (práva patria bdelym, resp. zákony sú písané pre bdelych), podľa ktorej si každý má strážiť a chrániť svoje práva.

9.1 Vo vzťahu k dôvodnosti vznesenej námietky premlčania žalovaným a vo vzťahu ku konkrétnemu právu, ktoré bolo uplatnené žalobkyňou v tomto konaní, súd uvádza nasledovné:

9.2 Aj z judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje dvojročnú subjektívnu a trojročnú, resp. desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzneseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr, ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna.

9.3 Na základe uvedeného a na základe zisteného skutkového stavu súd konštatuje, že žalobkyňa nechala pred podaním žaloby na súd uplynúť aj dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu v trvaní dvoch rokov, resp. aj trojročnú objektívnu premlčaciu dobu. Uplatnené právo je tak premlčané aj v subjektívnej aj v objektívnej premlčacej dobe v trvaní troch rokov.

9.4 K uplynutiu subjektívnej premlčacej doby súd uvádza, že žalobkyňa sa mohla dozvedieť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil najneskôr poukázaním poslednej splátky úveru v sume 13 eur dňa 28.12.2012. Okolnosť kto sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne bola a je nesporná. Ide o žalovaného, ktorý so žalobkyňou neplatne uzatvoril úverovú zmluvu a zároveň od nej prijímal splátky z „neplatného úveru“.

9.5 S argumentáciou právneho zástupcu žalobkyne, 1/ že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor obohatil, kvalifikovane dozvedela až po dátume 21.2.2017, teda po porade s advokátom, 2/ že o vzniku bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa mohla najskôr dozvedieť až vyhlásením rozsudku vo veci samej dňa 27.5.2015 (resp. po písomnom vyhotovení jeho znenia), a 3/ že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia nemala ako kvalifikovane dozvedieť, pretože mala za to, že keďže bola uzavretá Zmluva o úvere, všetko je v poriadku a nerozumela viacerým ustanoveniam Zmluvy o úvere, sa súd nestotožňuje. Podľa názoru súdu plynutie premlčacej doby začne odo dňa, kedy by oprávnený mohol podať žalobu (*actio nata*), pričom nie je rozhodujúce, či daný subjekt bol v situácii, ktorá mu uplatnenie práva znemožňovala (nevedel o práve, výkon práva mu znemožňovala choroba, neznalosť právnych predpisov a pod.). Ide o objektívne určený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý sa odvíja od právnych skutočností, prípadne udalostí, ktorých vznik či existencia sú nezávislé od úrovne vedomia (znalostí) oprávneného účastníka zodpovednostného vzťahu. Argumentácia žalobkyne je postavená, zjednodušene povedané, na jej chápaní samej seba ako subjektu právnych vzťahov, v ktorých sa ocitá bez svojej vôle, bez akejkoľvek vedomosti o svojich právach, ako jediná obeť zmluvného vzťahu, bez reálnej možnosti uplatňovať svoje práva včas, a pod.. Takáto argumentácia podľa súdu v tomto spore neobstojí, pretože je postavená na ničím nepodloženej nerovnosti v právnych vzťahoch a

nemá nič spoločné s ochranou slabšej zmluvnej strany (spotrebiteľa). Ide totiž iba o neuplatňovanie si práva z dôvodu jeho neznalosti.

9.6 Žalobkyňa takisto uvádza, že dlžníci zo zmlúv o spotrebiteľských úveroch nevedeli ako sa ich spor skončí, a preto nemohli uplatniť žiadne nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože čakali na rozhodnutie súdu. Podľa názoru súdu nie je možné akceptovať tieto jej tvrdenia, pretože žalovaný v spore (aj spotrebiteľ) mal podľa Občianskeho súdneho poriadku platného do 30.06.2016 a takisto aj od 01.07.2016 naďalej má podľa Civilného sporového poriadku, právo podať v konaní tzv. vzájomnú žalobu. Žalobkyni nič nebránilo v spore začatom dňa 10.02.2014, v ktorom sa žalovaný proti nej domáhal zmluvného plnenia (na ktoré nemal právo), podať vzájomnú žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnako tak mohla podať aj samostatnú žalobu, teda neexistovala možnosť podať iba vzájomnú žalobu. Skutkové okolnosti bezdôvodného obohatenia v tom čase boli známe. Tak by predišla prípadnému uplynutiu subjektívnej aj objektívnej premlčacej doby. Túto okolnosť však žalobkyňa opomína. Žalobkyňa teda mala dostatočne dlhú zákonnú dobu (dva roky) v priebehu ktorej, si mohla svoju pohľadávku uplatniť na súde. Ak nekonala, musí ísť táto skutočnosť na jej ťarchu.

9.7 Vo vzťahu k tomuto právnenému posúdeniu súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/315/2017 z 06.09.2017, ktorý obdobne právne posúdil skutkovo obdobný spor o vydanie bezdôvodného obohatenia na základe žaloby žalobcu - spotrebiteľa proti rovnakému žalovanému. Konajúci súd sa stotožňuje s právnym názorom v ňom uvedeným a z neho cituje: „Pre posúdenie okamžiku vzniku vedomosti žalobkyne o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je významné, kedy žalobkyňa preukázateľne získala informácie, na základe ktorých si mohla urobiť dostatočný úsudok o tom, že jej platby titulom predmetnej úverovej zmluvy presiahli v úhrne výšku istiny úveru poskytnutej zo strany žalovaného. Tým, že splátky úveru uhrádza sám dlžník v jemu známej výške, je možné úsudok o okamžiku zaplatenia sumy zodpovedajúcej istine urobiť na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto sa dlžník musí dozvedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamžikom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Rovnaký právny záver prijal odvolací súd už v rozhodnutí sp. zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27.04.2016.“ Súd takisto poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 169/2017 z 10.01.2018 a zároveň tým potvrdzuje dôvodnosť nesúhlasu s právnymi názormi vyjadrenými v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove, resp. Krajského súdu v Žiline, na ktoré poukazovala žalobkyňa, resp. jej právny zástupca.

9.8 K uplynutiu objektívnej premlčacej doby súd uvádza, že argumentácia žalobkyne v časti popisu toho, ako bola obeťou úmyselného bezdôvodného obohatenia nie je úplná a je tak podľa názoru súdu účelová. Žalobkyňa opomína skutočnosť, že úverovú zmluvu neuzatvoril len sám žalovaný. Túto úverovú zmluvu uzatvorila totiž aj samotná žalobkyňa. Je daná oprávnená pochybnosť o absencii elementárnej spravodlivosti, ak žalobkyňa sama oslovila žalovaného za účelom poskytnutia úveru (peňazí), dobrovoľne podpísala listinu (úverovú zmluvu), na ktorej bola uvedená výška úroku viac ako 70 %, a v súčasnosti argumentuje úmyslom žalovaného veriteľa obohatiť sa na jej úkor, úžerníckym úrokom a pod.. Táto úvaha vôbec nereflektuje to, že žalobkyňa v čase podpisu úverovej zmluvy obdržala od žalovaného určitú sumu peňazí, pričom tu existovalo objektívne riziko, že veriteľ sa hypoteticky nikdy nedomôže vrátenia poskytnutého úveru (obchodné riziko). Súd tým nechce povedať to, že úverovanie obyvateľstva s úžerníckymi úrokmi je v poriadku, avšak nemožno tu vidieť konkrétny úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor žalobkyne. Naopak ako vyplýva z uvedeného, žalovaný na seba zobral aj obchodné riziko a poskytol žalobkyni peniaze. To, že žalobkyňa bola ochotná čerpať úver za úrok vo výške viac ako 70 % ročne (ako to vyplýva z č.l.3 pripojeného spisu) v súčasnosti uniká pozornosti žalobkyne. Úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor žalobkyne je potrebné vnímať aj v týchto súvislostiach.

9.9 Argumentácia žalobkyne spočívajúca v poukaze na praktiky žalovaného (napr. že žalovaný dlhodobo ignoruje zákonné povinnosti napr. správne uvádzať RPMN, dlhodobé dojednávania neprímerane vysokých úrokov a poplatkov za poskytnutie úveru, či nesprávny postup pri uzatváraní zmlúv, uspokojovanie pohľadávok na základe dohôd o zrážkach zo mzdy) je skôr vhodná pre oblasť verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, resp. obchodnej inšpekcie, či dohľadu orgánov verejnej správy nad pôsobením subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Podľa názoru súdu nie je možné posudzovať konkrétne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. otázku premlčania tohto práva, na základe

paušálneho pohľadu, resp. všeobecného úsudku na činnosť žalovaného. Išlo by tak v podstate o rozhodovanie na základe všeobecnej povesti. Súd tým nechce povedať to, že rozhoduje bez prihliadnutia na životnú realitu a praktický život. Avšak v danom prípade argumentáciu žalobkyne považuje za nedostatočnú a nepresvedčivú. Konštatovanie žalobkyne, že konanie žalovaného je vopred premyslené z hľadiska pomeru rizika voči dosiahnutému zisku je len ničím nepreukázanou hypotézou.

9.10 Úmyselné bezdôvodné obohatenie vzniká vtedy, ak povinný z bezdôvodného obohatenia má úmysel sa obohatiť na úkor iného a to už v čase prijatia plnenia bez právneho dôvodu, z neplatného právneho úkonu alebo z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Tento vnútorný psychický vzťah žalobcu v okolnostiach daného prípadu, sa žalobkyni nepodarilo preukázať. Absencia úmyslu žalovaného sa bezdôvodne obohatiť na úkor žalobkyne vyplýva aj zo skutočnosti, že žalovaný ako žalobkyňa podal žalobu o zaplatenie príslušenstva istiny úveru a v ním začatom konaní nebol úspešný. Podaním žaloby sa vystavoval riziku znášania vlastných trov sporu (súdny poplatok za žalobu a trovy právneho zastúpenia) a takisto riziku znášania trov protistrany (žalobkyne ako žalovanej). Aj z tejto skutočnosti nevyplýva jeho úmysel sa obohatiť pri prijatí plnenia z neplatnej zmluvy.

9.11 Vo vzťahu k argumentácii žalobkyne, aby súd na vznesenú námietku premlčania neprihliadal, pretože ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi súd uvádza, že takýto záver neurobil.

9.12 Podľa žalobkyne uplatnenie námietky premlčania žalovaným je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne plynutie premlčacej doby nezavinil a práve naopak, zavinil to žalovaný, kedy žaloval v pôvodnom konaní žalobkyňu ako spotrebiteľa. Ak by súd pristúpil na argumentáciu žalobkyne, že za takej situácie zánik nároku v dôsledku plynutia premlčacej doby by bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje práva včas neuplatnila, tak výsledkom by bolo príliš benevolentné (a nenáležité) podkopávanie základnej zásady nielen súkromného práva platného v SR, a to zásady, že práva patria bdelym, z ktorej vychádzajú aj všeobecné právne inštitúty, ktorými sú napr. preklúzia, či premlčanie práva. Navyše vonkoncom nie je pravdou, že uplynutie premlčacej doby zavinil žalovaný, ktorý žaloval v pôvodnom konaní žalobkyňu ako spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti opätovne poukazuje na bod 9.6 tohto odôvodnenia.

9.13 Žalobkyňa argumentuje aj tým, že podstata materiálneho právneho štátu spočíva vo výklade platného práva v súlade so základnými hodnotami demokraticky usporiadanej spoločnosti a následne v dôslednom uplatňovaní platného práva bez výnimiek založených na účelových dôvodoch. Tento záver je však v neprospech žalobkyne, pretože je to práve žalobkyňa, ktorá sa domáha použitia výnimky ustanovenej v § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka (neprihliadať na dôvodne vznesenú námietku premlčania pre jej rozpor s dobrými mravmi). Práve tak by došlo k porušeniu toho, čo je žiaduce, a to dôsledné uplatňovanie platného práva bez výnimiek založených na účelových dôvodoch. To čo žalobkyňa označuje pojmom „prílišný formalizmus“ je podľa názoru súdu ochranou ústavného princípu legality a ústavného princípu právnej istoty. Takisto je snahou súdu o to, aby nedochádzalo k špekulatívnemu a účelovému aplikovaniu právnych predpisov.

10.1 Ak žalobkyňa poukazuje na 5 rozhodnutí Krajského súdu v Prešove a jedno rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, podľa ktorých bola pri poskytovateľovi spotrebiteľských úverov a žalôb na vydanie bezdôvodného obohatenia ustálená desaťročná premlčacia doba ako pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení, súd uvádza, že sa s týmito závermi súdov nestotožňuje, a to vzhľadom na vyššie uvedené. Takisto poznamenáva, že nejde o rozhodnutia najvyšších súdnych autorít a táto nezáväzná judikatúra nie je ani všeobecne akceptovaná okresnými a krajskými súdmi.

10.2 Súd v tejto súvislosti akcentuje, že občianskoprávne normy smerujú k vyrovnávajúcej spravodlivosti, nie k sankcionovaniu.

11.1 Podľa § 42 Civilného sporového poriadku ak je námietka miestnej nepríslušnosti nedôvodná alebo ak nie je uplatnená včas, súd na ňu neprihliadne a spor prejedná a rozhodne. Neprihliadnutie na námietku súd odôvodní v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

11.2 Podľa § 19 písm.d/ Civilného sporového poriadku popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobkyňa, ktorý je spotrebiteľom,

ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania.

11.3 Podľa § 290 Civilného sporového poriadku spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

11.4 Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku miestnej nepríslušnosti konajúceho súdu, súd záverom podľa § 42 Civilného sporového poriadku odôvodňuje aj to, z akého dôvodu vec prejednal a rozhodol. Uvedená námietka žalovaného nie je dôvodná. Okresný súd Trenčín je miestne príslušným v tomto konaní podľa § 19 písm.d/ Civilného sporového poriadku v spojení s § 290 Civilného sporového poriadku. Je totiž zrejmé, že ide o spor súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, ktorá bola neplatne uzatvorená medzi sporovými stranami. Žalobkyňa je spotrebiteľkou a má adresu trvalého pobytu v obvode Okresného súdu Trenčín.

12.1 Podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

12.2 Podľa § 262 ods.1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

12.3 O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku, pretože žalovaný bol v konaní plne úspešný. O výške trov žalovaného rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia a to na Okresnom súde Trenčín. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. O odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vyššie uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.